

Preek

Prediking n.a.v. : Lucas 17: 18 (HSV)

Zijn er dan geen anderen gevonden die terugkeren om God de eer te geven dan deze vreemdeling?

Wat doen we vaak ons best om het kinderen en kleinkinderen te leren: dank-U-wel te zeggen. Negen van de tien keer lukt dit eerder níet dan wèl. En dit bijbelgedeelte lijkt ons ergens in dit statistische gegeven te bevestigen. Negen mensen gaan over tot orde van de dag na bewezen dienst. Ondank lijkt 's werelds loon te zijn.

Maar er zit nog een andere kant aan dat getal 'tien'. In een synagoge moeten tenminste tien mannen aanwezig zijn om de sabbatsdienst te vieren. Zoals Abraham niet verder terugtelt dan tien in zijn worsteling met God om het behoud van Sodom. Die tien in hun melaatsheid staan voor heel de gemeenschap, die wij vormen.

Anders gezegd: de samenleving is ziek en heeft genezing nodig. Bij de Kerk en Israël-avond zei rabbijn Oude Egberink uit Haaksbergen het zo: 'God verricht jaarlijks het wonder van genoeg voedsel voor elkeen op aarde, maar wij falen in de distributie ervan.' En juist vijf jaar na de crisis zien we hoe de wereld hierop reageert.

Een minderheid onder de mensen ziet hierin juist nu aanleiding om een nog grotere verantwoordelijkheid voor anderen op zich te nemen. Een meerderheid lijkt zich daarentegen te laten leiden door angst. Ziet néér op vreemdelingen. Plaatst een nog hoger hek om het huis. Of laat het vaderland soms als 'melaats' (=niet meer te helpen!) achter zich. Emigreert.

Níet wèg, maar op no-go-areas áf gaan: dat is Jezus. In niemandsland tussen Galilea en Samaria komt Hij een tiental mensen aan de rand van de maatschappij tegen. Ze liggen eruit. Ziek. Dat is verdriet. Je huis, je werk, je dorp uit. Afkeuringsprocedure. Ja, waar hoor ik eigenlijk nog bij: 'Meester, ontferm U over ons (vs.13b)...'

Waarop wij dan écht niet meer durven te rekenen, is nadat we dit vol vertwijfeling hebben gezegd, dat de Heiland dit ook dáádwerkelijk doet: Zich ontfermen. Wáárom durven we dat niet? Niet in de laatste plaats, omdat niet weinigen in de praktijk van het gewone gezonde leven ook al ver bij Hem vandaan blijven.

Want mensen voelen allemaal ergens wel aan, dat het leven een gáve is. Daar kun je blij mee zijn zonder te weten wat je er mee moet. God als adres van het geloof is onbekend. Daarom willen we ook maar liever 'vrij' blijven. Zo zien we dan ook het volgende gebeuren. De Meester raakt ze niet aan. Geeft géén medicijn. Zegt dit:

'Ga heen en toon uzelf aan de priesters (vs.14).'

In onze taal: 'Ga naar het stadhuis een papier halen met de handtekeningen en een officieel stempel erop.' En passant worden ze gereinigd. Minder spectaculair kan een genezingswonder niet zijn. Voor de meesten wèl een reden tot blijdschap, maar nog lang niet tot dankbaarheid.

Maar wat is dan exact het verschil tussen blijdschap en dankbaarheid? Bij blijdschap ben je als Rafaël Nadal, die na langere blessuretijd weer een grote tennisprijs behaalt. Bij dankbaarheid ben je óók wel erg blij, maar belééf je dat we niets krijgen wat niet eerst ook gegeven is. Bij dankbaarheid merkt de Géver daar óók iets van!

Zondag 06-11-2013

eredienst

Voorganger: Ds Laseur (wijkpredikant)

Thema: ondank is 's werelds loon

Die groep is kennelijk in alle tijden níet zo groot. Met de woorden van de Here Jezus Zelf: Zijn er dan geen anderen gevonden die terugkeren om God de eer te geven dan deze vreemdeling? Hadden de anderen 't dan niet gezien? Of vonden ze het te vanzelfsprekend om er aandacht aan te schenken? Ja, álle tien waren ze genezen...

Maar slechts één was er ook gered. Mogelijk onderging de Samaritaan als vreemdeling veel dieper dan landgenoten van Jezus wat Hij deed. Beseft hij eens te meer, dat wij God nooit kunnen vergoeden wat Hij ons in de Meester geeft. De stof, waarvan levend geloof gemaakt is, is toch die der dankbaarheid. Of ziet u dat anders?

In 't Grieks staat 'eucharistia' (vs.16). Daarin zit 'charis', genáde. Ook wij mogen ons tonen aan hemelse Hogepriester Christus. En zo mag de kerk als 'barmhartige Samaritaan' het gebed om ontferming gaande houden en als 'dankende Samaritaan' de lofzegging tot Laatste Dankdag. Ter ere van het Lam, dat gekomen is en komt. Amen.